

А. Кащенко

Славні побратими

ІСТОРИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

С. М. Дуняк

А. Кащенко

Славні побратими

ІСТОРИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

Видання 6-те.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ГОВЕРЛЯ"
НЮ ЙОРК - ЗДА

1966

СЛАВНІ ПОБРАТИМИ.

I.

Не спокійно було на Україні. Од села до села переходили звістки про те, що швидко мають прийти запорожці, визволяти людей від польського панування. Багато парубків, котрі були завзятіші, тікали тоді від панів, та мандрували на Січ, щоб битися за рідний край, разом з запорожцями. По селах та по містах люде напружено прислухалися до всякої звістки, хвилювалися й юрбами вибігали назустіч всякому подорожньому.

Вже не вперше з запорожської Січі прилітали на Україну орли—запорожці на поміч поневоленим братам. Приводив їх Лобода, приводив Тарас Трясило, і Павлюк, і Остряниця, і багато інших ватажків, так що от уже пів-віку, як мало не що-року повставала на поляків то правобережна, то лівобережна Україна. За ті повстання поляки люто помщалися й на козаках і на селяних, та проте своєю помстою вони тільки дрятували наших людей, гартували їхні душі та збільшували в них бажання скинути з себе нестерпуче панське ярмо й вибитись на волю. Надія на перемогу над поляками не вгасала на Україні; вогонь повстання жеврівся під попільом попалених поляками українських сел, і досить було невеликого вітру з запорожської Січі, щоб той вогонь знову палахнув полум'ям.

У такі часи, одного літнього вечора 1648 року, до села Ступанівки, що простяглося своїми зеленими

садками по-над річкою Бугом, наближалось двоє подорожніх. Ті подорожні були одягнені старцями, а проте йшли бадьоро, як ходять козаки.

Не встигли ще невідомі наблизитись до першої од краю села хати, де жила стара удова Нечаїха, а вже назустріч їм із села вибігли й старі й малі, бо всім хотілося довідатись, чи не з Запорожжя подорожні, та розпитати, чи не чули вони про їхніх синів, батьків та чоловіків, що пішли на Січ.

Всі селяне один перед одним закликали невідомих старців до своїх хат, та тільки ті не хотіли йти ні до кого, а сіли на призьбі під хатою в Нечаїхи й попросили напитись.

Випивши пів глечика сіривцю, що стара жінка винесла їм з хати, старіший з невідомих передав глечика товаришу, а сам звернувся до Нечаїхи:

— Дай, Боже, вам тітко, за вашу ласку скоріше побачити вашого сина Данила.

Стара Нечаїха аж руками сплеснула, почувши, що подорожні знають її сина. Вона сіла поруч гостя і вчепилася своїми старими руками у його плече, немаче страхаючись, щоб той не втік од неї.

— Ти знаєш його? — почала вона говорити, поспішаючись. — Ти бачив мого Данила? Розваж же мені, серденько: скажи про Данила — чи живий він, чи здоровий?

— А як його й не знати, твого Данила, — одповів подорожній, — коли його вже вся Україна знає. Два тижні, як твій син вирядив нас сюди. Звелів і тобі вклонитися та переказати, що за тиждень і сам прибуде.

— Дай же тобі, Боже, здоровля, чоловіче добрий, за твою радісну звістку! — плакала з радощів квота жінка. — Пошли, Боже, тобі щастя й долю! Я його, мого голубонька, вісім років не бачила, — думала вже, що й на світі немає!

Тим часом молодчий подорожній вдавсь до селян.

— Що ж, люди добрі, як тут у вас? чи на себе та на своїх дітей працюєте, чи про панів дбаєте та кривавим потом обливаєтесь?

— Те вже там на себе! — озвалися люди з юрби: — звичайно, на панів робимо!

— Ну, а церкви у вас вільні? У титаря ключі від церкви, чи, може, у жида?

— Та не в кого ж, як не в жида! — обізався похмурий на вигляд чоловік: — от, дитину мені хрестити треба, а жид за те, щоб одімкнути церкву, три копи грошей править!... А де мені взяти?

Чорні брови подорожнього збіглися до купи, заховавши собою глибоку зморшку, що розрізувала його чоло на двоє, очі ж його палахнули лютим вогнем.

— А ти ж йому кланявся? — спитав він селянина.

— Поклонишся, як немає грошей! Бодай уже він не діждав у-друге!

Невідомий схопивсь з призьби й з обуренням гукнув до натовпу:

— А доки ж ото ви будете ходити в ярмі? Доки будете своєю працею ворогів годувати? Доки будете терпіти наругу над нашою вірою й над церквою Божою? Чом не беретесь до розправи? —

Проміж селянами пробіг гомін. Всі злякано озиралися, а один з юрби навіть радив тікати від подорожніх, поки панські прибічники не почули того, що він говорить.

— Зайці ви, легкодухі! — грізно гукав до юрби подорожній. — Хіба не чули ви, що вже гетьман наш, Богдан Хмельницький, з запорожцями двічі побив лядське військо й побрав у полон їхніх ватажків? Не чули, що став вся Україна за волю свою та віру православну?

— А як ти теє знаєш? Од кого, чув?

Подорожній скинув сіряк, що був у його згорнутий за плечима, вийняв з сіряка шаблю й, витягши її з пихов, підняв у гору, щоб усі бачили.

— Ось від кого знаю! — показав він здивованим людям.

— Бачите, по шаблі кров запеклася? Ми обое з побратимом — січовики й власноручно рубали ворогів у бойовищах.

Поміж селянами пішов радісний гомін, а проте були й такі, що не вірили.

— Оповідай нам, як усе було, тоді повіримо тобі.

— То слухайте! — почав козак: — Хмельницький Богдан утік з Чигирину на Січ і змовився там з добрими товаришами — Перебийнісом, Нечаєм, Богуном, Небабою, Ганжою й іншими, щоб визволити Україну з під лядської кормиги й повигонити з нашого краю всіх наших ворогів. От і вийшли ми з військом запорожським з Січі та, добувши Кодака, пішли до Жовтих Вод, назустріч польському війську що йшло з сином коронного гетьмана Потоцького. А перестрівши там те військо, знищили його до одного чоловіка.

Люде загомоніли неймовірно:

— Це вже ти щось не теє... Де ж пак, щоб до одного чоловіка!

— Не вірите? Ну то розкажу, як було... Наш Хмельницький розумний з біса! Він вирядив Перебийноса з козаками в Княжі Байраки, щоб там, позад польського стана, покопати рівчаки та ями та поробити з дубів засіки, а сам ударив на Потоцького зпереду. Поки билися, Богун умовив драгунів, — а ті драгуни всі були з наших земляків, — щоб вони не били на свою віру, а переходили на наш бік, а тут ще й рєвстрові козаки, що були з Барабашем, убили його та теж до нас прилучилися. Тоді Потоцький

налякався, та и потяг до Княжих Байраків... Аж там — засіки та ями, та ще й Перебийніс з козаками! Загнали ми людське військо в ями та рівчаки, здавили його з усіх боків, та й вигубили до останнього жовніра!

— І Потоцького?!

— Потоцького підвели з долу пораненого, так і він другого дня дійшов... От як ми віддячили ляхам за те, що не хотіли з нами по правді жити!... Чимало товаришів під той час уславилося, а найбільше над усіх уславився Нечай Данило. У нього шабля, як дві моїх—важка, що я й не підніму її, а він нею косив ворогів, немов траву на покосі... Куди не кинеться своїм конем вороним, скрізь купи ворожого трупу виростали!

— О, наш Данило не аби який молодець, — радісно гомоніли селяне. — Над нього немає другого козака.

А стара Нечайха з горда дивилася на всіх, немов говорила: „це я вигодувала такого велетня, що дужчого й сміливішого над нього й у світі немає“.

— Ну далі, далі говори! — гукали з юрби.

— А далі теж саме було й під Корсунем, де стояли з великим військом два польські гетьмани: Потоцький та Калиновський. Усе їх військо ми вигубили, а обох гетьманів у полон забрали та віддали татарам у неволю. З під Корсуня наш гетьман привів військо в Білу Церкву, а полковників порозсилав на всі боки, щоб підняти людей, повигонити з України всіх ляхів і жидів та зібрати велике військо. От і пішли: Перебийніс на Полтавщину, Небаба на Чернігівщину, Богун на Поділля а Нечай на Брацлавщину.

— Слава тобі, Боже!... — загомоніли навкруги.

— Тепер незабаром і нас визволять!

— Кого ж це вам ще треба дожидати? — знову скрикнув у запалі невідомий, — Війська польського

тепер немає аж до Варшави, а отсих кілька десятків жовнірів, що пан ваш держить при собі, невже ж ви сами не подолаєте? Хто хоче бути вільним, той сам собі повинен добувати волю! Нема чого на інших покладатись! Беріть до рук зброю, яка в кого єсть, а в кого нічого нема, той нехай загострить кілок, або візьме до рук хоч кійок добрий! От, як смеркне, збірайтесь всі сюди, то я й поведу вас!

— Скажи ж нам, хто ти єсть?

Запорожець Морозенко та й годі! Той самий, що засипав ворогам морозу за шкуру!

Оповідання Морозенка та його запальні речі осяяли світлом і зміцнили душі пригноблених людей. Всі схаменулися й зрозуміли, що воля в їх власних руках. У ту ж ніч заблищали ножі й почалась розплата з гнобителями за всю кривду. Не встигли ще проспівати перші півні, як село було вже вільним і славилو запорожців, оборонців козацької слави.

II.

У чистому полі, на широкому роздоллі, ледве помітним шляхом їхала на добрих конях ватага козаків. Попереду тих козаків, у червоних жупанах, сяючи на сонці дорогою зброєю, басували кіньми славні побратими Данило Нечай та Іван Богун.

Ці два запорожські ватажки мали кожен окрему вроду і вдачу: Нечай був велетень, що його не всякий кінь видержував на собі, Богун же був не дуже великий, але кремезний і такий дужий, що роздрятованого бугая спиняв за роги; Нечай був веселий і жартовливий гультей, Богун же трохи суворий і гульнє не любив; Нечай нічого не боявся і, воюючи, кидався на ворога осліп, Богун же завжди обмірковував, яким би то чином здолати ворога так, щоб і самому лишитися цілим і не вигубити товариства...

Запорожці дуже любили Нечая за його широко козацьку вдачу й дуже поважали Богуна за його спритний розум. Ніколи не було кращого побратимства для військової справи, як побратимство Нечая з Богунем, бо Богун давав Нечаєві поради, як перемогти ворогів, а той перемогав.

Обидва козаки давно покинули рідні оселі й пішли на Січ, бо тільки там і була воля, звідтіля тільки й можна було допомагати рідній Україні. Не було ні одного повстання, щоб у йому побратими не брали участі. Вони ходили на поляків, на Крим та на турецькі землі, і в тих походах та війнах Богун не один раз рятував свого шпаркого побратима від смерті.

Така була пора, коли чигиринський сотник Богдан Хмельницький підняв повстання проти поляків.

Хмельницького побратими знали добре. Він для січовиків був свій. Через те, коли Хмельницький прибув до Січі збирати товариство, Нечай та Богун перші приєдналися до його й під час усієї війни ставали йому у великій послузі.

Тепер, після перемоги над польським війском під Жовтими Водами й під Корсунем, Нечай та Богун пішли піднімати на поляків Брацлавщину, Поділля та Волинь.

Вийшовши з Білої Церкви з кількома десятками запорожського товариства, вони швидко згуртували коло себе великий загін і йшли Київщиною на Поділля, лишаючи позад себе попалені панські будинки та зруйновані замчища.

Попореду побратимів розійшлися в усі боки вірні товариші, як от і Морозенко з Полуяном, і намовляли людей озброюватись та вставати на поляків, так що Нечаєві й Богуніві доводилося ставати до бою тільки там, де в панів були цілі хоругви жовнірів, вояків або де пани ховалися по великих та міцних замках.

— Не до вподоби мені, Іване, оця війна по замках! — говорив Нечай, ідучи: „Незручно й шаблею розмахнутись. Нема крашче, як було на Жовтих Водах та під Корсунем! Там було де розійтись, а тут і шаблю можна пощербити!

— Не журись, — одповів Богун, — ще не один раз доведеться нам зійтись з ворогами в чистому полі! Шкода мені з тобою, Данило, розлучатися, а проте час мені повертати на південь.

— От, заїдемо до моєї неньки. Відпочинеш трохи та й розійдемося, бо справді наш загін уже побільшав і час його поділити надвоє.

Ластівкою вилинула з хати стара Нечаїха назустріч синові. Де поділася й квалість її й неміч, навіть очі заблищали, як у молодой! Підбігла, впала синові на груди. Син пригорнув матусю й пішли обое до хати.

Та не довго довелося матері, що вигодувала сина-орла, любити на його. У козака-орла була орлова й доля. Не встигла Нечаїха привітати дорогих гостей хлібом-сіллю, як у хату ввійшов пристаркуватий чоловік і вклонився Нечаєві.

— Рятуй мою дитину, Данило! — мовив він, привітавшись.

Нечай пізнав дядька Оверка, материного сусіду.

— Це ви, Оверку? Яке ж у вас лихо?

— Чи ти мою дочку. Прісю, пам'ятаєш?

У думці в Нечая встали його дитячі літа й маленька дівчинка, сусідова дочка, що все крутилася біля його, як він ще хлопцем бавився на леваді з товаришами в цурку, у гілку то що. Згадав, як дівчинка, було заплаче, коли він відіпхне її, щоб не лізла під ноги, і як йому зараз же робилося жаль маленької Прісі, і він знову жалував та пестив її.

Далі згадалися Нечаєві ті часи, коли він уже козаком вернувся з походу після нещасливого повстання

отамана Павлюка. Пріся була тоді вже дорослою, — чорнобровою та кароокою красунею. Вона часто співала й весело розмовляла з Данилом. Згадалося їй те, як він через рік знову збірався виїздити до Січі й як тоді Пріся несподівано заридала, прощаючись. Хоч у козака була тоді на думці лише гостра шабля та добрий кінь, а проте Нечай усі ці вісім років, що він не бачив Прісі, часто згадував її, і жаль йому було її товаришки дитячих літ.

Всі ці спогади блискавкою пробігли в голові козака й він, збентежений, спитав:

— А що-ж там сталося з Прісею? Де вона? Певно, давно заміж пішла?...

— Пішла, у Красне, за Мельника, тільки не мала долі, бо через рік і вдовою стала. На лихо їй, вона дуже вродлива. На тім тижні пробігав там Ганжа з товариством тай вигнав був ляхів з Красного, але як тільки він пішов далі, вороги наші знову повернулися з військом, багато людей на смерть замучили, а де-кого, помщаючись, так покалічили, що страшно глянути: кому вуха одрізали, кому носа розсікли! Серце вяне й душа болить... То ось тепер ляхи вхопили Прісю у власній хаті, та й забрали в полон, до замку.

— А, сто чортів їм у печінки! гукнув Нечай і скочив з лави. — Що ж там робиться в замку?

— Що робиться? Бенкетують вражі лихи щодня. Мед-вино кружляють та гуляють! А подолати їх несила нам, бо в замку аж дві хоругви жовнірів.

Нечай поправив на собі зброю, й удався до Богуна:

— Поїдемо, побратиме, в останнє зо мною?

— Згода... Поїдемо!

Прийшла тут старенька Нечайха до свого сина, мов чайка до чаєнятка:

— Світе мій ясний! . . . Дитино любя! Невже знову посиротити мене хочеш? .

— Не плачте, мамо, — одповів син, — та по-благословіть у поход іти. Не за-для гульті покидаю вас, а щоб рятувати земляків од неволі й знущання!

— Ну, так нехай же тебе Господь Бог захистить! — І стара мати побожно хрестила тремтячою рукою свого велетня-сина.

Через який час до Красного наближалася чимала валка козаків з обома славними ватажками. Сонце тільки що сховалося за лісом і на заході ще червоніла зоря: зірки одна по одній неначе виринали з неба; на річку й байраки спадала мла: села, що розлягалися по над шляхом, були поквітчані зеленими садками й запашними квітками . . . Тихо та любо було навкруги, неначе в раю . . . Здавалося, що спокій та щастя панують по всій тій країні . . . Проте це так тільки здавалося, на справжки-ж тут брат на брата гострив ножа, брат братові завдавав тяжких мук! . . .

Ще за кільки гонів до Красного козаки почули крик і стогін людей. Той стогін і благання рвали їм серце й, поспішившись на той лемент, козаки побачили три вбиті в землю палі з настромленими на них людьми. То були селяне з Красного, 'покарані за те, що розказували поміж себе про повстання Хмельницького.

— Кари ворогам! — загукали козаки, знімаючи мучеників з паль і погрожуючи в бік Красного. — Нікому милосердя, коли так!

Всі, вкупі з Нечаям, поривалися зараз же вдарити на замок, але Богун порадив раніше виманити з замку жовнірів та вибити їх, а тоді вже йти на замок. Нечай пристав до тієї думки й, коли смерклося, Богун поставив Нечая з двома сотнями козаків у залог, недалеко від замку, а сам з сотнею ввійшов у місто,

скликав людей на майдан і намовив їх гвалтувати, не боячись ляхів.

У замку тим часом ішов бенкет. До вельможного власника замку позбиралося чимало панів з поруйнованих околиць, бо там уже почалося повстання: господарь замку привітав усіх як гостей. У замку було дві жоругви жовнірів, і пани були певні, що хлопи не насміють змагатися з такою силою; про Хмельницького ж тут знали, що він далеко.

У великій горниці замкової стояли чотири довгі столи, а за ними сиділи пани й пані й, весело розмовляючи, вечеряли.

Вельможний господарь щедро частував своїх гостей дорогими винами, після вечері ж мали бути ще танці, музики й інші забавки.

Аж ось серед веселого сміху й розмови в горницю ввійшов один хорунжий і пошепки мовив до вельможного господаря:

— У місті не спокійно, ясновельможний пане! — Прибуло в вечері біля сотні козацької наволочі, підбурюють і наших хлопів до повстання!

Саме в ту мить з майдану стало чути, як вигукували селяне:

— Яке нахабство! — скрикнув господарь. — На палі їм схотілося! Вдарьте на ту наводоч обома хоругвами відразу, щоб враз загасить повстання. Рубайте всіх, що зібралися на майдані, без жалю, та подбайте, щоб козаків як найбільше живцем перед мої очі поставити, — я їх завтра порозсадовлю по палях по всіх околицях!

Вирядивши хорунжого, хазяїн заспокоїв гостей, і вони почали знову гукати йому „віват“, та наливати келихи, а жонніри почали виходити з замку й лаштуватися до бою.

Скоро в повітрі пролунав розстріл. То Богун стрелянув з пістоля, щоб подати гасло Нечаєві. Сам

він з козаками почав відходити з майдану у вулицю, а щоб поляки подумали, ніби він їх злякався, звелів селянам ховатись по-за тини:

Жовніри зраділи, що вся юрба тікає й кинулися за козаками у вулицю, та не встигли вони втягтися натовпом поміж тини, як Богун гукнув:

— Сійте, пани брати! . . . Всипте тепер ворогам з рушниць квасолі, та зустрівайте списами!

Козаки спинилися, випалили з мушкетів і кинулися на жовнірів хто з чим. Жовніри з несподіванки спинилися, далі ж, розгляdivши, що козаків небагато, почали на них нападати. Саме тут позад жовнірів стало чути брязкіт зброї й, тупотіння коней: то вихором летів Нечай з товариством. Ще мить—і важка його шабля почала ходити по головах ворогів.

— За волю, панове товариші! — гукав Нечай. — За козацьку волю! Не пускайте ляхів до замку! Ні одного не пускайте!

Здавили козаки жовнірів з двох боків, толочили їх кінями, кололи списами, рубали шаблями, й незабаром від тину до тину, через усю вулицю, лягла купа трупу.

Де-хто з жовнірів, перескочивши через тини, хотів утікати до замку городами та садками, так селяне перепиняли й тих.

— А ну, тепер до замку! — гукнув Нечай і подався з козаками до замкової брами.

Захнулися пани почувши, що Нечай, мов Божа кара, біжить на їх. Не насміли вони оборонятись і віддалися на ласку козаків. Та не було від козаків їм помилування за їхню кривду, всіх козаки порубали шаблями. Тільки власника замку Нечай лишив живим і звелів йому показати в замку всі скарби.

— А де ж ти переховуєш живий скарб? спитав його Нечай після огляду всіх горниць та льохів. — Де красуня Мельничка та молоді наші дівчата?

Пан привів Нечая до одного замкненого покою. Не відаючи нічого про те, що коїлось у місті, у тім покої сиділи, вмиваючися сльозами, замкнені дівчата й молодиці, що на своє лихо породилися на світ уродливими, і з тяжкою журбою дожидали своєї гіркої долі...

Аж ось упали двері від могучого плеча Нечаєвого й сполохані красуні, розгляdivши козаків, радісно сплеснули руками.

Прися враз пізнала Нечая.

— Данило! — скрикнула вона. Це ти прийшов мене рятувати?! Чи пізнав же ти мене, орле мій! Чи пізнав ту Прісію, що малою бавив?

Не стямившись від щастя, молода вдова припала до Нечая. Він приголубив її й заспокоїв, а потім сказав усім дівчатам і молодицям, що вони вільні. Радісний крик і гомін знявся в покої, всі поспішилися вийти з неволі.

Через півгодини Нечай послав вельможного власника замку, яко бранця, до гетьмана, а сам сів з козаками бенкетувати за ті самі столи, за якими ще так недавно сиділо пишне панство.

Богун незабаром покинув той бенкет і, поставивши разом з Морозенком варту навкруги міста, ліг спати біля замку, в садку; Нечай же звелів повикочувати з панських льохів усі кухви з горілкою й вином, та почав частувати всіх — і козаків і селян.

— Пийте, пани-брати! — гукав він. — Пийте, гуляйте! Пийте за вашу волю, за щастя неньки України й за славу нашого гетьмана Богдана!

— Нехай живе Україна! — гукали на те козаки.
— Забудемо своє лихо! За здоров'я славного Нечая!

Пив Нечай і гуляв та товариство частував, а на очах у нього все стояла красуня Прісія...

І що більше він пив, то все дужче його до неї вабило.

Незабаром на майдані з'явилися музики, козаки почали танцювати, а Нечай вийшов непомітно з замку й сказав показати йому хату Мельнички Прісі.

Вернувшись до дому після визволення з замку, Пріся не спала та все думала, як то тєє все сталось, що вона вже вдовою побачила милого їй з дитячих літ Данила.

Аж ось застукотів хтось у двері. Пріся метнулася туди й радісно привітала Нечая.

Для дорогого гостя у молодиці знайшовся той добрий, давній мед, що вона так пильно переховувала від польських жовнірів — і, посадовивши свого бажаного до столу, вона почала його частувати.

Славний козак та молода вдова довго розмовляли любо та весело, згадуючи свої молоді літа; далі ж Пріся засмутилася й, схилившись до козака, спитала:

— Чому не взяв мене за себе, як дівчиною була, та помандрував до Січі? Чи я ж тебе не любила? Чи може тобі не любя була?

— Чи для мене ж, горличко моя сизокрила, шлюб? — одповів козак. — Чи для мене ж тепла хата та м'яке ліжко? — Не такий я собі вдався: гостра шабля — то моя вірна дружина; темний байрак — то моя хата; зелена травиця — то моя постеля! Невже ліпше було-б, коли-б я з тобою одружився та й покинув тебе? — Отже й тепер не можу одружитися з тобою, хоч ти мені й до-вподоби, — бо в нас тільки-що починається війна з ляхами й буде та війна затяжна й завзята!...

Пріся заплакала, а козак почав її голубити та розважати... і розважав, аж поки вона знову глянула на нього весело:

— Ну, — сказала Пріся крізь сльози, — хоч не судилося мені бути за тобою, а проте кохатиму тебе довіку.

Аж три дні гостював Нечай у Прісі. Дарма Богун двічі приходив умовляти його, щоб рушати далі — не схотів Нечай: „мені, каже, тут любо, — чого я піду з цієї привітної хати?“ Тільки на четвертий день він схаменувся: убрався, як годиться, озброївся й виїхав до козаків на своєму вороному коні.

Полуян та Морозенко зустріли Нечая непривітно. Вони, як і Нечай, були запорожці, а запорожцям заборонено було знатися з жіноцтвом.

— Чи не забув ти, козаче, — звернувся до Данила суворий Полуян, — про те, що на Січі роблять тим, хто скакає в гречку?

— Добре памятаю! — весело відповів Нечай. — Киями б'ють на смерть — от що! Бийте й ви мене, панове товариство, коли така ваша воля!

— А що ж ти думаєш? — обізався Морозенко, закручуючи свої довгі, чорні вуси. — Думаєш, що як ти Нечай, так за-для тебе ми будемо запорожські звичай чамати? Ні, голубе, те дарма! Так одчухраємо киями, що більше вже й трави не топтатимеш!

Почувши, що гомонять запорожці, селяне й міщане з Красного заступили Нечая й загомоніли разом:

— Не дамо бити Нечая! Він наш земляк і наш оборонець! Немає од нас йому догани за те, що прогуляв з удовою — вони ще з малку любилися!

Після того Морозенко й Полуян розсердилися і, підмовивши кількох товаришів, поїхали на південь, збирати собі окремий загін повстанців, а побратими Нечай та Богун, вийшовши разом з Красного, теж скоро розлучилися: Богун пішов піднімати повстання аж по-над Дністром, а Нечай пішов по-над Бугом.

III.

Два місяці після того Нечай та Богун нарізно билися з поляками. Вони озброювали селян, навчали

їх військового строю, добували з ними польські замки та вибивали хоругви польського війська, що були по великих містах. Коли в них під рукою ставало війська більше, ніж було треба, вони поділяли його на два, або й на три загони, доручаючи кожний загін якомусь доброму товаришові, досвідченому в військовій справі. До тих загонів знову приставали озброєні люди, бо чутка про повстання розійшлася вже по всій Україні. Нові загони знов поділялися й знову наростали й так воно йшло, аж поки вся молодь озброїлася й поробилася козаками, а в країні не лишилося нікого з ворогів.

Аж ось прийшов наказ від гетьмана Богдана Хмельницького, щоб усі козацькі ватажки як найшвидше збиралися до його під Білу Церкву, бо поляки прочунали вже після Корсунського бойовища й зібрали на козаків нове військо.

І от, по слову гетьмана, посунули до Білої Церкви цілими річками козацькі загони, з возами, з усяким запасом та зброєю.

Зійшлися під Білою Церквою й побратими Богун та Нечай, прибули туди й Перебийніс з Небабою, а коли зібралися й останні загони, то все велике українське військо під приводом гетьмана Хмельницького посунулося до Пиляви. Там стояло велике польське військо, 60 тисяч вояків, бенкетуючи та вихваляючись своїм завзяттям. Бувши в такому великому числі, польські вояки були певні, що переможуть козаків, а проте, як тільки українське військо з Хмельницьким наблизилось до поляків, а козаки Перебийноса, вивернувши кожухи, ускочили в польський табір та гукнули „Алла, Алла!“ — щоб поляки подумали, ніби то набігли татари, польські верховодарі покинули своє військо й повтікали, переодягшись селянами, слідом же за проводарями кинулося в ристіч і все вели-

чезне польське військо, покинувши Хмельницькому й гармати, й харчі, і великі скарби.

Пішли звідтіля побратими Нечай та Богун з гетьманом і далі: були під Львовом і Замостям потім винищували поляків та жидів на Волині, билися під Збаражем та Зборовом. За весь час далеких походів Нечай уславився своєю запеклою вдачею, а Богун розумними порадами.

Під Зборовом Хмельницький так притиснув своїм айськом польського короля, що вже йому не було порятунку, але гетьман не схотів узяти його в полон і згодився на замирення.

Скінчилася славна війна, і здавалося, що Україна стала вільною та незалежною ні від кого, та тільки вийшло по иншому: по зборовській умові Хмельницький згодився, щоб не всі люде, хто схоче, були козаками, а щоб козаків було тільки сорок тисяч; щоб на Україну знову повернулися польські пани, та щоб Волинь, Галичина й Поділля знову одійшли під польську владу.

Довідавшись про зборовську умову, козаки почали нарікати на гетьмана, що він зрадив Україну, а найбільше за всіх нарікали на нього Нечай та Богун — вони нізачо не хотіли пристати на умову.

— Хто дав тобі силу звоювати Польщу, як не селяне? — гукав на раді Нечай до Хмельницького. — По чийх кістках дійшов ти до Зборова? Тепер же, взявши силу, ти про поспільство вже й забув!

Не мовчав і Богун:

— Ти посилав нас по селах та по містах піднімати людей, обіцяючи всім волю, а деж-ж вона, та воля, поспільству, коли ти згодився знову пустити на Україну панів? Виходить, що ми, повіривши тобі, дурили своїх братів?!

— Кого ж ти визволяв? — гримав знову Нечай: себе чи Україну? Казав, що Україну, і вона повірила

тобі, а взяв волю собі та старшині! Не гетьман ти, а зрадник!

Хмельницький дуже розлютувався на побратимів за образливі речі, а на Нечая намірився був своєю булавою, але, згадавши, що побратими були найвірнішими його помічниками й здобули собі великої слави, він перетерпів ту образу, а побратимів призначив полковниками на польську границю: Нечая—Брацлавським полковником, а Богуна—Винницьким.

Побратими сіли по своїх городах, упорядкували свої полки, оповістили селян, що всі вони вільні від панів, дали один одному обіцянку не вважати Зборовську умову й не пускати на землі своїх полків нікого з панів. Вони й додержували свого слова. Коли виперті під час повстання пани почали вертатися з Варшави та з Кам'янця на Україну, простуючи повз Винницю або Брацлав, Богуни та Нечай завертали їх назад, погрожуючи карою.

Пани жалілися на побратимів королеві, а той писав Хмельницькому, але гетьман не вважав на те, бо й сам уже бачив, що зробив помилку в зборовській умові.

Бачивши таке становище, польський гетьман Калиновський, що мав теж маєтки на Україні, зібрав чимале військо й рушив на Україну, щоб силою прокласти туди шлях панам.

Про те, що поляки знову йдуть з військом на Україну, раніше за всіх довідався Нечай. Щоб перепинити Калиновського, він зібрав наспіх кілька сотень з свого полку й рушив назустріч полякам під Бар. Шлях з Брацлаву на Бар ішов саме повз Красне, де кілька місяців перед тим Нечай добув замок.

Жваво підходили козаки до Красного. Попереду йшли музики, — грали сопілки, та гуди бубни, — а далі довгою гадюкою простягалися по шляху козацькі сотні, виблискуючи проти вечірнього сонця гострими

списами. Попереду всіх, на вороному коні, їхав у червоному жупані, з широкими вильотами, сам Нечай.

Назустріч козакам з Красного вийшли мало не всі мешканці, а між ними, в празниковому вбранні, в намисті та в дукачах, вийшла й красуня Мельничка, Пріся, Нечаєва приятелька.

Як побачила свого милого — білою рученькою його привітає, карими очима сміється — грає, чорними бровами моргає...

Забув Нечай через неї й про ворогів — обернувся до сотників:

— А що, панове: чи не відпочити вам у Красному?

— Добра річ, пане полковнику! — одповіли сотники. — Далеко ліпше переночувати в місті, ніж у лісі. До того-ж уже масниця зайшла, — може десь зімо млинців або вареників.

Нечай зліз з коня й удався до свого найлюбішого сотника Шпака:

— Так ми тут, товаришу ночуватимем, а ти, Шпаченку, візьми півсотні козаків та їдь далі, до Ворошилівки, і там чатуй, — як що йтимуть ляхи, то зараз мене сповісти.

Як увійшло козацьке військо в Красне, віддав Нечай коня своєму джурі, Петрикові, дав розпорядок та й пішов до Мельничиної хати.

Пріся радо приймає його; з'явилися в неї на столі й мед, і вино, й оковита, а до того й млинці й буханці. Поприходили свояки, та сусіди.

Вдарив Данило шапкою об лаву та й почав гуляти. Прогуляв ніч — нічка коротенька, гуляє й день та ще ніч...

На третій день, на пущання, прийшли до полковника два сотники, Кривенко та Степко, та й кажуть:

— А що, пане полковнику, чи не час нам рушати далі?

— А за яким лихом нам посипшати? — одповів Нечай. — Ще вспіємо посікти ворогів на капусту! Нехай ще побенкетують в останнє, та й ми тут, масницю, погуляємо. Наливай, пані господине! — веселс здався він до Мельнички. — Частуй гостей!

Прися частувала, гості пили, млинцями заїдали, а на відході мовили:

— Ну, бувай здоров, пане полковнику! Гуляй собі на здоровлячко, та тільки держи коня в сідлі, а шаблю при боці, бо гляди, коли б ляхи не накрили нас мо-
крим рядом!

— От така ловись! — скрикнув Нечай: та в нас же з залози Шпак чатує. Адже він добрий товариш — перестереже!

Минув день... От уже й ніч на дворі — гуляє Нечай, мед-вино поставцем кружляє, а того й не знає й не відає, що вже ворог його Калиновський зєднав своє військо з військом Ланцкоронського, обступив з усіх боків Ворошилівку, вбив Шпака й вирізав усіх його козаків до одного, так що вже нема кому подати полковникові про ляхів звістку... Не почуває славний козак Нечай і того, що велике польське військо, мов чорна хмара, обступає Красне, що вже повбивали ляхи й порізали всіх його вартових біля брам, і ввійшли вже в місто.

Аж ось чути якийсь гомін, під вікнами хтось біжить. Ускочили знов у хату сотники Кривенко й Степко, разом з Нечаєвим джурою Петриком.

— Що ж ти, Нечаю, п'єш та гуляєш? вже ляхи в місті!!

Одчинив Нечай кватирку, прислухається... аж справді—коні тупотять і брязкіт збої чути...

Утікаймо, полковнику! — радять сотники. — Ще є час. Подамось назад, та зєднаємось з останніми нашими сотнями та Богунові звістку подамо, щоб помочі дав, бо ляхів удесятеро більше, ніж нас!

Ударив з пересердя Нечай по столу перначем:
 — Щоб ото козак Нечай утікав?!... щоб я козацьку славу під ноги топтав? ... Не бути тому! Веди, джуро, мого вороного!

Вибіг Нечай з хати, аж ляхи вже вулицею йдуть. Немає часу сідлати коня, — скочив на неосідланого.

Тільки витяг Нечай з піхов шаблю, — знову став веселий, гукає:

— Та й до біса їх, вражих ляхів—буде на чому шаблі погуляти! А ну, хлопці, — дамо ляхам чосу!

Кинувся Нечай ворогам назустріч; махнув у правого плеча — упав хорунжий, а з ним прапор польський до ніг Нечаєвому коневі.

Кинулися за Нечаєм і сотники, до козаків гукають:
 — Гей, братця, допоможім полкóвникові!

А козаки вже вихором летять за своїм улюбленим ватажком, ворогів шаблями у-пень рубають.

Люто бився козацький ватажок Нечай з своїм товариством. Не встояли ляхи проти козацького наскоку й подалися геть з міста за браму.

Нечай з козаками погнався за ворогами. Лихо було тому, кого здоганяли...

Аж ось доганяє Нечая його вірний джура Петрик, котрого ще малого сироту взяв Нечай до себе в науку. Він нарікав на себе й хвилювався з того, що полковник був на неосідланому коні й увесь час тепер був біля нього.

— Пане полковнику, пожежа в місті! Ляхи з другого боку зайшли й підпалили кілька хат! — гукає Петрик.

Справді, Калиновський скористувався великою силою свого війська й послав пана Косаковського з кількома тисячами жовнірів ударити на козаків ззаду.

— Ах лиха година їх нагнала! — скрикнув Нечай, спинивши коня.

Побачивши, що Красне горить уже в кількох місцях, Нечай зрозумів, що вороги оточили його кругом і що йому не сила їх перемогти, проте, щоб розважити козаків, він почав жартувати:

— Ну, що ж, діти! Видніше буде рубатися!

Нечай кинувся туди, де була пожежа, та, на лихо, кінь його спотикався й падав на купи трупу. Не маючи під собою сидла й стремен, Нечай якось не всидів і, коли кінь упав навколюшки, перекинувся через коневу голову. Тим часом ті поляки, що втекли були за браму, вже знову почали насідати на козаків, і коли Нечай підвівся з купи трупу та сідав знов на коня, ворожа куля влучила йому в плече. Побігла з козака гаряча кров, покропляючи такий, як і вона, червоний жупан полковника.

— Чор-зна-які кулі в ляхів! — жартує Нечай: неначе чміль укусив!

Не вважає Нечай на поразу: вихорем літає від пожежі до пожежі, від брами до брами, і скрізь, де тільки збігався він з ворогами, виростали купи ворожого трупу.

Аж ось серед пекельної січі вдруге впав навколюшки Нечаїв кінь і вдруге звитяжець Нечай перелетів коневі через голову та ще й так, що впав прямо до ніг ворогам. Заукали з радощів поляки, а один навіть устиг влучити полковника шаблею по плечах. У ту ж мить Нечай був на ногах і зняв з плеч голову харцизові. Тим часом козаки заступили полковника, і він знову скочив на коня й знову кинувся в бойовище, не помічаючи, як кров точилася з його вже двома цівками.

Так минала хвилина по хвилині, година по годині; скінчилася довга, пекельна ніч і почався тяжкий день, а бойовище не припинялося. Проте, де-далі ляхи все дужче натискали на козаків, перемінюючи втом-

лених своїх жовнірів на свіжих, а сила козацька все зменшувалася, бо в козаків підмоги не було.

Щоб не розбивати війська на дрібні купки, Нечай зібрав усі сотні до майдану й тут знов упорядкував їх до бою. Невеликі вже були Нечайові сотні й щохвилини танули вони, проте міцні були вони духом, як і їх ватажок.

Не посоромимо, пани-брати, козацької слави! — гукнув Нечай до козаків. — Раз мати на світ породила, раз і вмерти!

І почалася знову смертельна січа. Кров козацька й лядська, кров братів, що стали найлютішими ворогами, збіглася тепер до купи й червоною річкою бігла поза замкову браму... Нечай здобув ще три рани. Кров залила йому всю одєжу й закрівила коня. Міць покидала його, могутня рука слабшала, й, шабля, вірна його дружина, почала здаватися йому важкою... Проте він бився ще, як поранений лев, все лютіше й лютіше...

— Діти мої любі, товариші вірні!... — гукнув Нечай ще раз: Стійте за волю до загину!... Хоч живі не будемо, так слави добудемо!

У цю мить, серед пекельної січі, близько Нечая пролунав постріл, і славний козак почав схилятися головою до шиї свого коня, поливаючи кровю його збиту гриву. Ворожа куля влучила полковника під серце... То пан Доброцький, пробіраючись під барканами, вистежив таки, коли Нечай наближавсь до тину, і вбив його з мушкета.

Не дали козаки своєму полковникові впасти до долу, підхопили його на руки й понесли до замку.

— Товариші мої вірні! — над силу стиха казав Нечай: уклоніться неньці моїй старенькій... Перекажіть, щоб не побивалась, бо на тім світі всі зійдемося... Та й ви, діти мої, не вдавайтесь в тугу... Скільки не живи, а помирати треба, то липше вмерти

за волю своїх братів, за славу неньки України, а-ніж гинути нікчемними хлопами від ганебних канчуків.

З тим вийшла душа з могутнього тіла козацького звитяжця, і козаки принесли в замкові покої тільки ледве тепле тіло його.

Три дні й три ночі билися ще козаки з ляхами біля замку й у самому замку. На останку, коли вже не було кому оборонятись, поляки вбігли натовпом у замкові покої.

Саме під ту добу в замковій церкві стояла труна з тілом славного Нечая й два православні попи правили по йому панахиду серед плачу й ридання жінок та дітей, що збіглися в замок під страшну годину.

Побачивши, що робиться в церкві, розлютовані поляки вихопили з рук попів хрести, а їх самих почали бити. Даремне попи й усі люди просили панів узяти викуп за Нечаєве тіло золотом та дозволити поховати його з пошаною, як належить славному лицареві.

— Ні, не буде сього! — гукали пани: Цей проклятий хлоп-схизматик поруйнував наші маєтки. Він лютий ворог наш. Порубаємо його тіло на шматки та кинемо псам на сніданок

Пані з лютістю скинули Нечаєву труну геть на бік і, викинувши тіло на підлогу, почали сікти його шаблями на шматочки, коли тут несподівано кинулася до них Пріся Мельничка й мов божевільна, почала виривати з рук шаблі, гукаючи несамовито:

— Вбийте мене! Вбийте раніше мене!

— Наречена Нечаєва! — сказав хтось, і це зрятувало її від смерти. Польські вояки звязали її й послали до Калиновського.

Про тіло ж Нечаєве зважили так:

— Собаки не їстимуть його! — краще цюкати ці шматки в річку!

Так і зробили. Тільки, коли складали порубане тіло козакове в мішок, то голова Нечаява десь зникла, і хоч як її розшукували, а так і не знайшли.

IV.

Тогож дня, як вороги знущалися над тілом славного Нечая, до города Винниці біг конем молоденький хлопець у польському вранні. Він сидів зхляп на коні й, придержуючи однією рукою біля боку торбу, другою скільки духу гнав коня.

Вбігши в місто, він попростував до полковничого будинку. Вартові біля будинку пізнали, що той хлопець був джура полковника Нечая, Петрик, і впустили його просто до Богуна.

— Пане полковнику! — ледве дихаючи, почав Петрик, ставши перед Богуном, — ти нічого не знаєш, не відаєш; вжеж твого побратима, славного Данила Нечая, на світі немає!... Його біле тіло вороги порубали па дрібні шматочки й укинули, в річку під лід. Увесь полк Брацлавський загинув у Красному; тільки я врятувався, — через те, що передягся в оце вбрання польське... Я привіз з собою... голову славного полковника!... Голос у хлопця затремтів од сліз, у горлі стисло...

— Голову? — спитав Богун, жахнувшись: ти ж кажеш, що ляхи порубали й укинули Нечаяве тіло в річку?...

— Так, пане полковнику! одказав хлопець. — Та тільки голову я одрятував: я, перебраний, вільно ввійшов у замок саме тоді, коли Нечаява наречена однімала в панів його порубане тіло. Під час колотнечі я непомітно вхопив голову свого названого батька, сховав її під полу, виніс і привіз тобі, щоб хоч голову поховати, як годиться...

— Де ж... голова?... — спитав зворушений Богун.

— Ось!... — одказав хлопець і витяг з торби голову Нечаєву. Богун охнув, тяжко вражений:

— Це він! Це побратим мій, Данило! — скрикнув Винницький полковник, коли Петрик постановив голову перед його очі. Голова була мерзла, бо саме був місяць лютий і стояли добрі морози.

Подивився Богун на товаришову голову, перехрестився... та й похилився. Лютий жаль узяв його за серце!

— Чомуж ти, братіку мій нещасний, — говорив він немов до себе, — не подав мені звістки про ворогів? Я подав би тобі помочі й не загинув би ти передчасно... Говори, джуро, все, як сталося це лихо.

Петрик розповідав про все, що бачив і чув.

Вислухавши тяжкі вісти, Богун одвіз Нечаєву голову в монастирь, що стояв біля Бугу, і наказав чиням зараз правити по душі славного козака панахиду. Далі він послав по писаря, щоб написати гетьманові про наскок ляхів і просити помочі, а осавулові наказав послати по всіх сотнях звістку, щоб усі збиралися до Винниці.

Другого дня відбувся почесний похорон Нечаєвий. На цвинтарі біля монастиря викопали яму. З одного боку її стало кілька сот козаків з мушкетами, а по другому боці мало не всі мешканці з Винниці. Коли скінчилась у церкві одправа, Богун і сотники винесли на плечах труну з головою Нечаєвою й почали спускати її в яму. Попи заспівали „вічну пам'ять“, а козаки без ліку палили з мушкетів на честь славному лицареві козацькому.

Після того, як яму засипали, Богун голосно сказав:

— Пером тобі земля, побратиме мій Данило!
Поклав ти свою голову за волю неньки України

й придбав собі й усьому козацтву невмірущу славу! Спи спокійно й будь певний, що товариство козацьке за тебе помститься!

Поховавши побратима, Богун почав готуватись до війни з ляхами. Він знав уже, що в Калиновського й Ланцкоронського війська вдсятеро більше, ніж у його, і оборонити всю Винницю своїм полком він не зможе, а тільки вигубить своє військо. Одначе й покинути Винницю він нізащо не хотів, бо тим способом відчинив би двері Калиновському до руйнування всієї України. Через те Богун зважив лаштувати до бою монастир і засісти там усім полком, поки гетьман подасть помічі.

Монастир стояв на острові річки Бугу і підійти до його полякам можна було тільки льодом. Перше за все Богун надумав трохи зменшити польське військо, щоб легше було з ним змагатись. З цією метою він звелів попрорубувати впродовж річки великі ополонки й через ніч, коли ополонки пришерхли від морозу, притрусив їх соломомою та снігом.

Через кілька день до Бугу наблизився Ланцкоронський з половиною польського війська, Калиновський же лишився трохи позаду. Щоб заманути поляків у ополонки, Богун з двома сотнями вийшов Ланцкоронському на зустріч за Буг і, наказавши козакам трохи постріляти з мушкетів, кинувся мов би то тікати до монастиря, обережно обминаючи ополонки.

— А, прокляті хлопці!... — гукав услід козакам Ланцкоронський, — злякалися? Буде й вам те, що було вашим братам у Красному!

І він з кількома хоругвами найкращого війська кинувся наздоганяти Богуна. Великою лавою бігли польські вояки льодом, — простісінько на ополонки!... Враз затріщав тоненький лід під вагою, під людьми та кіньми, і мало не всі польські вояки опинилися

разом з кіньми у воді. Багатьох з них підхопила бистрина і вони враз пішли під лід; інші-ж билися у воді, топили коней своєю вагою і хапалися за кригу, намагаючись вилізти, про те дуже мало хто врятувався. Тільки ті вояки польські, що не встигли добігти до ополоні, лишилися цілі і, витягши з ополонки свого необачного гетьмана Ланцкоронського, подалися з ним назад до свого війська.

Почувши, що Богун вигубив найкращі хоругви польського війська, Калиновський запалився і приступив до Винниці всім військом. Зразу він обступив монастир і почав його штурмувати, але козаки дали йому добру одсіч.

Побачивши, що козаки стоять міцно, Калиновський одійшов трохи од монастиря, поробив окопи і почав бити монастир з гармат. Але Богун і сього сподівався та зарані наготовив кілька сот лантухів з піском, щоб гасити ворожі бомби, та закидати у пробитих стінах дірки.

Так минув цілий тиждень; Калиновський, побачивши, що козакам діється мало шкоди від його гармат через те, що вони далеко, присунувся з тими гарматами ближче. Тоді Богун, щоб не дати польському війську зруйнувати монастиря, зробив серед ночі з двома сотнями козаків несподіваний на ворогів наскок. Польське військо саме спало і через те в йому скинувся великий шарварок. Поки Богун, на чолі однієї своєї сотні, рубався з поляками, друга його сотня попсувала ворожі гармати, а поки поляки прийшли до пам'яті та впорядкувалися до оборони, то вже Богун зібрав своїх козаків і повернувся до монастиря.

Щоб помститися, Калиновський на другу ніч наказав війську несподівано напасти на монастир. Він сподівався, що після вчорашньої перемоги козаки гулятимуть; — однак Богун з козаками сам що ночі пильнував на башті. От-же він і побачив, що ялхи

нишком обступають монастирь... Тоді Богун на-
вмисне звелів вартовим не стріляти й удавати, неначе
вони сплять, а сам тихо підняв увесь полк і поставив
козаків по за стінами.

Зрадівши, що козаки сплять і не стріляють, по-
ляки почали приставляти до стін драбини і натовпом
підійшли до брами; але тільки що вони долизли по
драбинах, як на їх враз полетіло з стін каміння й цілі
колоди, і засвистіли кулі. Під стінами монастиря счи-
нився страшенний шарварок — і, як морська хвиля
відбігає від міцних скель берега, так і ляхи відшах-
нулися від монастирських стін.

Та й ще не минулось польському військові, бо
зараз Богун з кількома сотнями вершників вибіг з-під
брами, доганяв ворогів і рубав їх.

Прогаявши під Винницею ще два тижні і бачучи,
що Богун нічого не боїться, та мало не що-ночі
робить на переднє польське військо наскоки, Кали-
новський надумав згубити його тим від чого загинув
Нечай, і послав до його посланців а через тих по-
сланців вихваляв Богунове звитяжство і передав у да-
рунок козакам десять кухов горілки, а самому полков-
никові красуню Мельничку, бо ту Мельничку Кали-
новський забрав з Красного й возив з собою.

Богун подарунки прийняв і з своєї руки просив
передати від його Калиновському сто коней, тих
самих, що козаки повитягали з ополонка.

— Вклоніться від мене його ясновельможності,
— сказав Богун на прикінці посланцям, нишком смі-
ючись, — та перекажіть, що подаровану горілку мої
козаки питимуть тоді, як польського війська вже не
буде на Україні.

Посланцям не дуже-то сподобалась така подяка,
однак треба було з тим вертатись до свого табору.

Тільки посланці вийшли, як Пріся, що весь час стояла біля дверей, запята чорним запиалом, впала до ніг Богунові ридаючи:

— Зарубай мене, славний козаче, своєю шаблею, або звели скарати на шибениці! То-ж через мене загинув твій побратим Данило, бо загостювався в мене! не сила мені тепер жити на світі!... Лихо мені — я кохала його з малих літ!

— Устань, удово! — спокійно сказав Богун. — Як що ти любила Данила, то Бог тобі й простить. Не ти, а сам Данило згубив себе своєю необачністю. Живи тут у монастирі, поки скінчиться війна, а тим часом обміркуєш, як тобі жити далі. Хоч ти й „подарована“ мені, як бранка, та звісно-ж — я вертаю тобі волю!

Мельничка вклонилася Богунові й одказала:

— Не буду я думати довго, пане полковнику, як мені жити далі: я піду до старої Нечаїхи; біля неї я росла з дитячих лит, тепер доглядатиму її до самої смерти.

Богун на те сказав:

— І добре ти надумала, чесна вдово! Це твоїй душі буде найліпша спокута; Нечаву-ж матір, вже за-ради її славного сина, годиться шанувати й доглядати при старості. Іди з Богом! —

Щоб віддячити Калиновському за його лукаві подарунки, Богун тієї ж ночі перейшов з трьома сотнями козаків за Буг і вскочив у табір самого Калиновського. Як Божа кара, крутився він по ворожому стану, рубаючи й з правого й з лівого плеча, та шукаючи самого Калиновського, щоб стягнися з ним у почесному герці. Тим часом польські вояки потроху впорядкувалися й, роздивившись, що козаків обмаль, почали оточати їх колом.

Усіявши ворожий табір трупом, Богун гукнув козакам повертати до Бугу. Всі повернули назад, але

поміж возами й наметами ворожого табору козаки розпорошилися й незабаром Богун помітив, що лишився сам. Се помітили й поляки і, пізнавши Богуна, кинулися гатовпом доганяти його.

Одбиваючись од ляхів шаблею з усіх боків, Богун через хвилину був уже біля берега, коло Бугу, аж тут навперейми йому забіг польський хорунжий Рогальський з десятком жовнірів, і один з них ударив своїм конем просто в груди Богуновому коневі і навіть уже підняв над козаком свою шаблю...

Та не такий був Богун, щоб його вбити простому жовнірові! Голова самого жовніра покотилася від Богунової шаблі раніше, ніж шабля ворожа доторкнулася до голови полковника. Проте ця перешкода трохи затримала Богуна, бо Рогальський, падаючи, вдарив його держалном від короги по голові, а два польські вояки з радісним криком схопили його ззаду за руки, щоб стягти з коня та живцем притягти до Калиновського на муки та на ганебну страту, — і загинув би другий славний козацький ватаг, та не стерявся Богун і не схибла його міць: метнув він могутніми плечима — і обидва вордги, як груші з дерева, попадали з коней. Сам же полковник, здавивши коня острогами, вихопився з ворожого натовпу й вибіг на лід.

Здавалося, що славний козацький ватаг уже врятувався, але смерть ще раз махнула своєю косою у його над головою: розпалений січею, Богун забув про свої ополонки, а вони й досі не замерзли, бо вже починалася весна. Згадав він про них тільки тоді, коли кінь його вже завалився. Проте й у цій пригоді не стерявся Богун, а, покинувши стремена, щоб не заважати коневі, почав плавати біля нього, держучись тільки за гріву.

Радісні вигуки та глузування залунали з польського боку, і вороги знов уже бігли до ополонки,

щоб захопити Богуна бранцем. Та, на щастя, добрий кінь його, почувши, що на йому немає ваги, враз ви-хопився на кригу, а разом з ним, держучись за гриву, виліз і полковник. Тим часом Богунові козаки, роздивившись, що між ними немає полковника, вже бігли від монастиря назад і, радо вітаючи свого славного ватага, підхопили його й помчали з ним до козацького пристановища, до монастиря.

Другого дня, коли до Богуна зібралися сотники, він весело жартував:

— Добре вчора скупали мене ляхи в ополонці! Отже, щоб часом не хвалилися вони та не гадали, що я їх налякався, треба сієї ночі знову дати їм себе в-знаки!

І він таки й справді знову показав себе ворогам: знову зробив несподіваний наскок і вигубив кілька сот ворожого війська.

Місяць минав, як Богун був в оолозі. За цей місяць чимало вигубив він польського війська й дуже втомив ворогів своїми наскоками. Хоч для Калиновського втрата в війську й не дуже була помітна, бо до його все підходила свіжа поміч, — то з-під Кам'янця, то з-під Станиславова і навіть з Варшави, — та все ж таки давнішого войовничого запалу в польському війську уже не було.

Однаке, довідавшись, що до Богуна иде підмога, Калиновський, щоб не покинути Винниці, не здобувши завзятого полковника, знову кинувся штурмувати монастирь; та тільки й сей раз витримали козаки й дали таку одсіч, що навкруг монастиря лишилися купи ворожого трупу.

Ще не скінчилося це бойовище, як з монастирської дзвіниці побачили козаки, що йде до їх поміч. То йшов з своїм полком Уманський полковник Глух.

Незабаром Богун почув пальбу з рушниць і козацьке вигукування. Козаки, уманці, увійшли в ту

частину Винниці, що звалася „Нове Місто“; однак прилучитися до Богун вони не мали змоги, бо між Новим Містом і монастирем стояв з військом Ланцкоронський, вибити ж Ланцкоронського звідти Глухові було трудно, бо треба було переходити річку, а лід уже завалювався.

Прождавши ще день і не діставши від Уманців помочі, Богун вийшов з монастиря й ударив на ворогів усім своїм полком. Молодецький був той наскок, і вороги не встояли: передні їх хоругви почали тікати шляхом до Бару, Калиновський та Ланцкоронський кинулися слідом, неначе б їм на те, щоб завернути втікачів, але й самі вже не верталися. Військо ж, довідавшись, що проводарі втекли, подалося й собі геть з міста.

Богун захопив усі польські гармати, всі вози з награбованим добром і, як шуліка, полетів за поляками.

— Віддячимо, пани брати, за славного Нечая! — радо гукали козаки й чим-дуж гнали ворогів.

Два дні гнав Богун поляків, лишивши на шляху мертвими більше двох тисяч їхнього війська, і тільки на третій день, коли потомлені козацькі коні не мали вже сили бігти, він повернув до Винниці.

V.

Тихо підїздив Богун до Винниці на чолі свого полку, втомленого завзятою щоденною боротьбою з ворогами. Він знав, що на тому, що сталося, боротьба не скінчиться... Знав, що поляки не зречуться України, бо Україна була дуже дорогою частиною польського королівства, і з неї поляки мали багато пожитку. Богун знав, що Україні треба готуватися ще до затяжної, рішучої боротьби з Польщею...

І чоло славного козака оповивали думки про те, чи витримає ту боротьбу Україна.... Але тим часом перемога була на козацькому боці.

— Слава Богунові, слава! — гукали уманські козаки, підходячи до Богунового війська.

Усе поле перед Винницею було вкрито козаками й міщанами та селянами. Всі радо вітали полковника, підкидали вгору шапки, палили з рушниць і гукали:

— Слава Богунові, слава до віку!!

